

гетики Японії, правове регулювання атомної енергетики Канади, правове регулювання атомної енергетики Австралії, правове регулювання атомної енергетики Індії.

Резюме

Німко О. Б. Международное сотрудничество и административно-правовое регулирование атомной энергетики в Украине и мире.

В статье обозначена важность международного сотрудничества в области использования атомной энергии, исследованы правовые основы деятельности МАГАТЭ, административно-правовое регулирование атомной энергетикой ЕС, Канады, Японии, Австралии, Индии и Украины. Проанализировано законодательство и исследованы субъекты правового регулирования в сфере атомной энергетикой Украины, такие как Верховная Рада Украины, Президент Украины, Кабинет Министров Украины, Государственная инспекция ядерного регулирования Украины, Государственное предприятие «Национальная атомная энергогенерирующая компания «Энергоатом».

Ключевые слова: атомная энергетика, международное сотрудничество в сфере атомной энергетикой, административно-правовое регулирование атомной энергетикой в Украине, правовое регулирование атомной энергетикой ЕС, правовое регулирование атомной энергетикой Японии, правовое регулирование атомной энергетикой Канады, правовое регулирование атомной энергетикой Австралии, правовое регулирование атомной энергетикой Индии.

Summary

Nimko O. International cooperation and administrative regulation of atomic energy in Ukraine and the world.

The article outlines the importance of international cooperation in the field of atomic energy, examined the legal basis of the IAEA, administrative and legal regulation of nuclear energy of the EU, Canada, Japan, Australia, India and Ukraine. Analyzed and studied law subjects of legal regulation in the sphere of atomic energy Ukraine as well as the Parliament of Ukraine, President of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, the State Nuclear Regulatory Inspectorate of Ukraine, State Enterprise "National Nuclear Energy Generating Company "Energoatom".

Key words: atomic energy, international cooperation in the field of atomic energy, administration and regulation of atomic power in Ukraine, the legal regulation of atomic energy EU regulation of atomic power in Japan, the legal regulation of atomic power in Canada, regulation of atomic power Australia, regulation of atomic energy of India.

УДК(349.41+349.6:630)(477).001.36

О. В. СТЕПСЬКА, М. М. ЗАВЕРЮХА

Олена Володимирівна Степська, кандидат юридичних наук, доцент Національного університету «Одеська юридична академія»

Марина Михайлівна Заверюха, асистентка кафедри Національного університету «Одеська юридична академія»

ЛІС ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В ЛІСОВОМУ ТА ЗЕМЕЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Серед природних багатств нашої держави лісам належить особливе місце. Ліс – невід'ємна складова частина біосфери. Ліси, парки, лісосмуги, зелені насадження в містах і селах, по берегах рік і водойм – це втілення природної краси, чудові місця для відпочинку, джерела харчових продуктів, різноманітної сировини, палива, будівельних та інших матеріалів. Ліс – місце поселення звірів, птахів, заготівлі лікарської сировини, грибів і ягід, тобто джерело величезної кількості матеріальних цінностей. У більшості випадків для них немає заміників.

Мета статті полягає у встановленні характеру взаємодії норм лісового і земельного законодавства при визначенні лісу як об'єкта правового регулювання, що має не тільки теоретичне, а й практичне значення.

Землі та ліси, які на них зростають, перебувають у тісному природно-біологічному та правовому зв'язку, саме тому виникають різні тлумачення поняття «ліс», які зазвичай різняться. Це стало причиною пошуку правових підходів щодо розмежування понять «ліс» і «земля». Різні аспекти співвідношення цих понять містяться в працях В. Ф. Горбового, В. П. Непійводи, І. І. Каракаша, О. С. Колбасова, Н. І. Краснової, О. І. Краснової, А. М. Мірошниченка, Г. Н. Полянської, С. М. Шершуна та ін.

Професор А. М. Мірошниченко у своїх працях пропонує розмежовувати такі поняття, як «ліс», «земля» та «земельна ділянка», пояснюючи це тим, що власник земельної ділянки не може «автоматично» визнаватися власником лісу, адже він не може вільно та на свій розсуд володіти, користуватися або ж розпоряджатися цим природним ресурсом¹.

У свою чергу, вчений Н. І. Краснов розрізняє юридичне та біологічне розуміння лісу, обґрунтовуючи це тим, що характеристика природних об'єктів не може в цілому бути прийнятою юриспруденцією². О. І. Краснов вважає, що є необхідність у створенні окремого законодавчого акта, в якому передбачалося би правове становище лісових земель, в рамках не лісового, а земельного законодавства³.

Науковець В. Ф. Горбовий вважає, що включення в поняття «ліс» тварин, мікроорганізмів, землі неможливо, адже дані природні об'єкти є самостійними предметами правового регулювання і мають відмінний від лісу правовий режим⁴. Проте з наведеною точкою зору погодитися складно, оскільки ліс являє собою природний комплекс, який включає в себе й інші об'єкти навколишнього природного середовища, зокрема землю, надра, тваринний та рослинний світ, мікроорганізми та інші природні компоненти. Кожен з них – це окремий об'єкт правового регулювання, але саме їх комплексне поєднання породжує такий об'єкт, як ліс.

Початком дискусії щодо розмежування лісу та землі стало прийняття ЛК Української РСР 1979 р.⁵, в якому дано визначення поняттям «ліс» та «лісові землі». Поштовхом до цього було те, що ще раніше в Основах земельного законодавства Союзу РСР і союзних республік⁶ вперше в історії вітчизняного законодавства норми, які регулювали використання земель державного лісового фонду, були включені й до земельного законодавства. Відносини, пов'язані з використанням лісових земель, регулювались як земельним, так і лісовим законодавством. Таке рішення законодавця можна пояснити тим, що зазначені норми хоча формально й включені до складу лісового законодавства, проте за своєю юридичною природою є земельно-правовими.

У ст. 3 Лісового кодексу України (далі – ЛК України) в редакції 1994 р. ліс було визначено як «сукупність землі, рослинності, в якій домінують дерева та чагарники, тварин, мікроорганізмів та інших природних компонентів, що в своєму розвитку біологічно взаємопов'язані, впливають один на одного і на навколишнє середовище». Тобто, поняття лісу охоплювало землі, на яких він проростає⁷.

Із 2006 р., із внесенням змін у ч. 1 ст. 1 ЛК України, ліс визначається як «тип природних комплексів, в якому поєднуються переважно деревна та чагарникова рослинність з відповідними ґрунтами, трав'яною рослинністю, тваринним світом, мікроорганізмами та іншими природними компонентами, що взаємопов'язані у своєму розвитку, впливають один на одного і на навколишнє природне середовище». Ця дефініція сформульована на основі положень, що свого часу використовувалися в тексті Закону СРСР «Про затвердження Основ лісового законодавства Союзу РСР та союзних республік» від 17 червня 1977 року⁸.

Таке визначення зводиться переважно до рослинного покриву. Для порівняння з європейськими стандартами наведемо дефініцію «ліс» відповідно до законодавства Великої Британії, яке встановлює: «Ліс – земля покрита кронами, або еквівалентний рівень затінення дерев більше ніж 10 процентів, і площею більше ніж 0,5 га. Деревна мають бути здатними досягти на ділянці висоти більше 5 м у зрілому стані»⁹. З даного визначення стає зрозумілим, що ліс розкривається через поняття «земля».

Ліс, як самостійний природний ресурс, має складну структуру і окремі його елементи можуть набувати самостійного значення і ставати самостійними об'єктами еколого-правового регулювання та об'єктами права власності.

Така складність у визначенні природних об'єктів як предметів правового регулювання обумовлена особливостями їх існування у природному середовищі. Так, наприклад, середовищем свого перебування об'єкти тваринного світу мають не тільки ліс, а й інші природні території та об'єкти (степ, водойми, атмосферне повітря тощо). За таких обставин, а також враховуючи те, що об'єкти тваринного світу мають й інші особливості, вони є самостійним предметом правового регулювання та об'єктом права власності. Особливості набуття та припинення права власності на об'єкти тваринного світу, в тому числі ті, що є природними компонентами лісу, визначаються Законом України «Про тваринний світ» від 13 грудня 2001 р. № 2894-III¹⁰. Тож право власності на ліс не поширюється на об'єкти тваринного світу. Разом із тим власник лісу та лісокористувачі повинні дотримуватися вимог щодо охорони тваринного світу, які передбачені лісовим та фауністичним законодавством. Зокрема, плануючи лісокористування, власник лісу або уповноважені ним особи мають вживати заходи щодо запобігання погіршенню середовища перебування, шляхів міграції та умов розмноження диких тварин, збереження умов існування видового й популяційного різноманітності тваринного світу тощо.

Також інші природні об'єкти (водні об'єкти, об'єкти Червоної книги України та Зеленої книги України), що знаходяться у межах лісових ділянок, мають свої особливості щодо набуття та реалізації права власності.

У ст. 1 Закону України «Про охорону земель» від 19 червня 2003 р. № 962-IV¹¹ дано визначення понять «ґрунт» та «земля»: «ґрунт – це природно-історичне органо-мінеральне тіло, що утворилося на поверхні земної кори і є осередком найбільшої концентрації поживних речовин, основою життя та розвитку людства завдяки найціннішій своїй властивості – родючості», «земля – поверхня суші з ґрунтами, корисними копалинами та іншими природними елементами, що органічно поєднані та функціонують разом з нею». Крім того, ч. 2 ст. 79 Земельного кодексу України (далі – ЗК України)¹² визначає, що право власності на земельну ділянку поширюється в її межах на поверхневий (ґрунтовий) шар. Ґрунти мають спільний режим із землею, їх використання, охорона та відтворення регламентується земельним законодавством.

Не можна погодитись з думкою О. П. Чопик, що правовий зв'язок землі та лісу як природного об'єкта можна охарактеризувати, посилаючись на ст. 186 Цивільного кодексу України, згідно з якою річ, призначена для обслуговування іншої (головної) речі і пов'язана з нею спільним призначенням, є її приналежністю. Таке поєднання землі як головної речі та лісу як приналежності створює правову категорію «лісові землі»¹³. Вважаємо, що ліс не призначений для обслуговування землі, а скоріше являє собою складну річ, де землі лісогосподарського призначення є його складовою.

Правовідносини, які виникають при використанні земель лісгосподарського призначення, регулюються передусім ЗК України, ЛК України та іншими законодавчими актами. Земельне законодавство визначає загальні положення, які стосуються регулювання використання та охорони земель лісгосподарського призначення, а лісове відображає специфіку регулювання цих відносин.

Усі ліси на території України, незалежно від того, на землях яких категорій вони зростають, та незалежно від права власності на них, становлять лісовий фонд України і перебувають під охороною держави. У ст. 4 ЛК України встановлено: «До лісового фонду України належать лісові ділянки, в тому числі захисні насадження лінійного типу, площею не менше 0,1 га. До лісового фонду не належать зелені насадження в межах населених пунктів (парки, сади, сквери, бульвари тощо), які не віднесені в установленому порядку до лісів, а також окремі дерева і групи дерев, чагарники на сільськогосподарських угіддях, присадибних, дачних і садових ділянках»¹⁴. Їх правовий режим встановлюється Правилами утримання зелених насаджень у населених пунктах України¹⁵, Законами України «Про рослинний світ»¹⁶, «Про благоустрій населених пунктів»¹⁷ та іншими законодавчими актами. Вони не належать до лісового фонду, оскільки не відповідають поняттю «ліс», яке наведено в ст. 1 ЛК України. В юридичній літературі зазначається, що «лісовий фонд» є поняттям значно ширшим від поняття «лісу». Оскільки до лісового фонду належать лісові ділянки, не вкриті лісовою рослинністю, але надані для потреб лісового господарства.

За ч. 1 ст. 55 ЗК України до земель лісгосподарського призначення належать землі, вкриті лісовою рослинністю, а також не вкриті лісовою рослинністю, нелісові землі, які надані та використовуються для потреб лісового господарства¹⁸. Наведене законодавче визначення земель лісгосподарського призначення носить загальний характер і з точки зору «літерального» тлумачення не є коректним. Його текстуальний зміст не надає чіткого критерію для відокремлення зазначених земель всередині категорії на відповідні різновиди, зокрема: на «землі, вкриті лісовою рослинністю», на «землі, не вкриті лісовою рослинністю» та на «нелісові землі», що надані та використовуються для потреб ведення лісового господарства.

Певною мірою позначений склад земель лісгосподарського призначення пояснюється у їх визначенні в оновленому лісовому законодавстві. Так, за ст. 5 ЛК України: «До земель лісгосподарського призначення належать лісові землі, на яких розташовані лісові ділянки, та нелісові землі, зайняті сільськогосподарськими угіддями, водами й болотами, спорудами, комунікаціями, малопродуктивними землями тощо, які надані в установленому порядку та використовуються для потреб лісового господарства»¹⁹. Таким чином, «нелісовими землями», що включаються у склад земель лісгосподарського призначення, наприклад, є землі, зайняті сільськогосподарськими та водно-болотними угіддями, а також інші земельні ділянки, які надані в установленому порядку та використовуються для потреб лісового господарства.

Наведене наглядно демонструє, що положення лісового законодавства щодо визначення земель лісгосподарського призначення, завданням якого є регулювання лісових відносин, прописані більш конкретно, ніж положення земельного законодавства, завданням якого є регулювання саме земельних відносин. У зв'язку з цим чітке текстуальне визначення вказаної земельно-правової норми щодо визначення земель лісгосподарського призначення може надати підстави для виділення щонайменше трьох різновидів земель лісгосподарського призначення, зокрема: земель, які вкриті лісовою рослинністю, земель, що не вкриті лісовою рослинністю, але належать до «лісових земель», та «нелісових земель», які надані та використовуються для потреб ведення лісового господарства. Такий висновок безпосередньо ґрунтується на ч. 2 ст. 5 ЛК України, згідно з якою віднесення земельних ділянок до складу земель лісгосподарського призначення здійснюється відповідно до земельного законодавства²⁰.

Слід також зазначити, що законодавець відповідно до ст. 6 ЛК України розмежовує поняття «землі» та «лісові ресурси», адже відносить до останніх лише:

«... деревні, технічні, лікарські та інші продукти лісу, що використовуються для задоволення потреб населення і виробництва та відтворюються у процесі формування лісових природних комплексів.

До лісових ресурсів також належать корисні властивості лісів (здатність лісів зменшувати негативні наслідки природних явищ, захищати ґрунти від ерозії, запобігати забрудненню навколишнього природного середовища та очищати його, сприяти регулюванню стоку води, оздоровленню населення та його естетичному вихованню тощо), що використовуються для задоволення суспільних потреб».

На основі наведеного визначення ми можемо класифікувати основні види лісових ресурсів:

1) лісові ресурси деревинного походження (деревина, кора, пні, луб, деревна зелень, живиця, деревні соки);

2) лісові ресурси недеревинного походження (дикорослі плоди, горіхи, гриби, ягоди, лікарські рослини, лісові підстилка, очерет тощо);

3) корисні властивості лісів (здатність лісів зменшувати негативні наслідки природних явищ, захищати ґрунти від ерозії, запобігати забрудненню навколишнього природного середовища та очищати його тощо).

Як визначають науковці О. О. Погрібний, І. І. Каракаш, предметом лісового законодавства є лісові відносини, тобто відносини з приводу використання та захисту лісів. Вони повинні враховувати природні зв'язки та закріплювати норми, які допомагатимуть запобігати негативному впливу на інші природні ресурси при використанні лісів²¹.

Враховуючи чинне земельне та природоресурсове законодавство, дана точка зору є прийнятною. Земельне законодавство регулює відносини, пов'язані з визначенням порядку використання і охорони земель, тобто регулює земельні відносини. Предметом лісового законодавства виступають лісові відносини, зокрема відно-

сини з приводу експлуатації лісів, захисту їх від шкідників, пожеж і їх відновлення. Лісове законодавство повинно враховувати природні зв'язки, закріплювати норми, які допомагатимуть запобіганню негативного впливу іншим природним ресурсам у процесі використання лісів²². Саме тому лісові (земельно-лісові) суспільні відносини регулюються головним чином нормами двох галузей права – лісового та земельного.

Дане питання має не тільки теоретичне значення як питання про правову природу цього виду суспільних відносин. Потреба в його з'ясуванні має чітко виражене практичне значення і полягає у встановленні характеру взаємодії норм лісового і земельного законодавства при регулюванні тих чи інших лісових відносин.

Таким чином, проаналізувавши положення ЗК України та ЛК України, можна визначити, що землі лісогосподарського призначення являють собою землі, вкриті лісовою рослинністю, на яких розташовані лісові ділянки, землі що не вкриті лісовою рослинністю, але належать до «лісових земель», та «нелісові землі», зайняті сільськогосподарськими угіддями, водами й болотами, спорудами, комунікаціями, малопродуктивними землями тощо, які використовуються для потреб лісового господарства та надані в порядку, встановленому земельним законодавством.

¹ Мірошниченко А. М. Розмежування складових та приналежностей земельної ділянки / А. М. Мірошниченко // Земельне право України : теорія і практика. – 2007. – № 1. – С. 28.

² Краснов Н. И. Новое советское лесное законодательство / Н. И. Краснов // Советское государство и право. – 1978. – № 7. – С. 96.

³ Крассов О. И. Право лесохозяйственного землепользования / О. И. Крассов // Советское государство и право. – 1980. – № 7. – С. 327.

⁴ Горбовой В. Ф. Лесное право : конспект лекций / за ред. В. Ф. Горбового. – Свердловск, 1977. – С. 8.

⁵ Лісовий кодекс Української РСР від 13 грудня 1979 р. № 5432-IX // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1979. – Дод. до № 52. – Ст. 673.

⁶ Основи земельного законодавства Союзу РСР і союзних республік від 13 грудня 1968 р. // Відомості Верховної Ради СРСР. – 1968. – № 51. – Ст. 485.

⁷ Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 р. № 3852-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 17. – Ст. 99.

⁸ Основи лісового законодавства Союзу РСР і союзних республік від 17 червня 1977 р. // Відомості Верховної Ради СРСР. – 1977. – № 25. – Ст. 388.

⁹ Forest Resources of Europe, CIS, North America, Australia and New Zealand // United Nations Economic Commission for Europe. Timber Sections. – United Nations, New York and Geneva, 2000. – P. 386–387.

¹⁰ Про тваринний світ : Закон України від 13 грудня 2001 р. № 2894-ІІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 14. – Ст. 97.

¹¹ Про охорону земель : Закон України від 19 червня 2003 р. № 962-ІV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 349.

¹² Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-ІІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.

¹³ Чопик О. П. Правові форми використання земель лісогосподарського призначення / О. П. Чопик // Науковий вісник. – Л., 2010. – Вип. 4. – С. 204–209.

¹⁴ Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 р. № 3852-ХІІ (в редакції від 8 лютого 2006 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 21. – Ст. 170.

¹⁵ Про затвердження Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України : наказ Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10 квітня 2006 р. № 105 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 31. – Ст. 415.

¹⁶ Про рослинний світ : Закон України від 9 квітня 1999 р. № 591-ХІV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 22. – Ст. 198.

¹⁷ Про благоустрій населених пунктів : Закон України від 6 вересня 2005 р. № 2807-ІV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 49. – Ст. 517.

¹⁸ Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-ІІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.

¹⁹ Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 р. № 3852-ХІІ (в редакції від 8 лютого 2006 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 21. – Ст. 170.

²⁰ Каракаш І. І. Право власності та користування на землях лісогосподарського призначення / І. І. Каракаш // Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія». – 2012. – Т. 12. – С. 219.

²¹ Погрібний О. О. Земельне право України : підруч. / О. О. Погрібний, І. І. Каракаш ; за ред. О. О. Погрібного, І. І. Каракаша. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Істина, 2009. – С. 411–413.

²² Глотова О. В. Нова редакція Лісового кодексу та поновлення лісового законодавства України / О. В. Глотова // Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. праць. – 2008. – Вип. 37. – С. 178.

Резюме

Степська О. В., Заверюха М. М. Ліс як об'єкт правового регулювання в лісовому та земельному законодавстві України.

Стаття присвячена аналізу норм лісового і земельного законодавства України щодо співвідношення понять «ліс», «землі лісогосподарського призначення», «лісові землі», «лісові ресурси» та пошуку способів подолання суперечностей між ними.

Ключові слова: ліс, землі лісогосподарського призначення, лісове законодавство, земельне законодавство, лісові відносини.

Резюме

Степская Е. В., Заверюха М. М. Лес как объект правового регулирования в лесном и земельном законодательстве Украины.

Статья посвящена анализу норм лесного и земельного законодательства Украины относительно соотношения понятий «лес», «земли лесохозяйственного назначения», «лесные земли», «лесные ресурсы» и поиску способов преодоления противоречий между ними.

Ключевые слова: лес, земли лесохозяйственного назначения, лесное законодательство, земельное законодательство, лесные отношения.

Summary

Stepskaya E., Zaveriuha M. Forest as an object of legal regulation in forest and land legislation of Ukraine.

The article runs about the analyses of norms of forest and land legislation of Ukraine in the terms of correlation of such notions as «forest», «forestry lands», «forestry recourses» and also tries to find the ways to overcome the inconsistency between them.

Key words: forest, forest lands, forest legislation, land legislation, forest relationships.

УДК 346.21:620.91:658.11 (477)

В. Е. ГОЛЕНКО

Вікторія Едуардієвна Голенко, аспірант Інституту економіко-правових досліджень НАН України

ПРАВО НА ВСТАНОВЛЕННЯ «ЗЕЛЕНОГО» ТАРИФУ ЯК КЛЮЧОВА СКЛАДОВА ГОСПОДАРСЬКОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ГЕНЕРУЮЧИХ ПІДПРИЄМСТВ ВІТРОЕНЕРГЕТИКИ

Правовий статус як сукупність правових положень нормативних актів щодо закріплених у них самих відповідних суб'єктів права, щодо кожного його елемента, передбачає наявність в останніх складових, які разом формують вже систему елементів правового статусу цих суб'єктів права¹. Все це свідчить про значущість дослідження саме системи елементів правового статусу, адже воно надає можливість сформулювати уяву щодо правового положення того чи іншого суб'єкта права. Отже, говорячи про правовий статус генеруючих підприємств вітроенергетики (генеруючої компанії вітроенергетики, генеруючого підприємства вітроенергетики як такого, приватного домогосподарства вітроенергетики), як про результат необхідного оновлення існуючого правового статусу виробників електричної енергії з енергії вітру імперативного рівня, які є обумовленими генеруючим об'єктом вітроенергетики (вітровою електроустановкою, вітровою електростанцією), що передбачає відповідні окремі складові їх елементів, постає доцільним звернення, окрім інших елементів, до господарської компетенції (прав та обов'язків) виробників електричної енергії з енергії вітру². А саме, враховуючи встановлення розподілу позначених, до однієї зі складових їх функціональних прав та обов'язків – права на встановлення «зеленого» тарифу. Адже наведені стосуються безпосередньо наступної господарської діяльності вищезазначених суб'єктів господарювання. До того ж, процедурні права та обов'язки, як і їх складові, так чи інакше, відображені в іншому елементі правового статусу як виробників електричної енергії з енергії вітру, так і в подальшому генеруючих підприємств вітроенергетики.

Отже, право на встановлення «зеленого» тарифу як ключова складова обумовлених генеруючим об'єктом вітроенергетики функціональних прав та обов'язків виробників електричної енергії з енергії вітру постає головним механізмом фінансової підтримки зазначених в Україні. До того ж, це вкотре підтверджує значущість цієї самої обумовленості генеруючим об'єктом вітроенергетики, яка, як вбачається, не тільки забезпечує фактичне легалізоване здійснення господарської діяльності з виробництва електричної енергії з енергії вітру, а й надає можливість застосування особливих умов її супроводу. Проте існуючі положення щодо права на встановлення «зеленого» тарифу, зумовлені діючою в країні нормативно-правовою основою правового статусу виробників електричної енергії з енергії вітру, дещо спотворюють передбачену ним диспозитивність, що впливає на його дієвість.

Тобто, йдеться про встановлення «зеленого» тарифу для зазначених суб'єктів господарювання – на рівні роздрібного тарифу для споживачів другого класу напруги на січень 2009 р., помноженого на коефіцієнт «зеленого» тарифу для електричної енергії, виробленої з енергії вітру, – та відсутності такого, зокрема щодо коефіцієнту, закріпленого з урахуванням чітко позначених певних категорій генеруючого об'єкта вітроенергетики й періоду введення зазначеного в експлуатацію, для приватних домогосподарств. Адже законодавчо визначено, що «зелений» тариф для приватних домогосподарств встановлюється єдиним. У результаті не передбачається його поділ за категоріями (потужністю) генеруючого об'єкта вітроенергетики, позначеного єдиною максимальною можливою потужністю до 30 кВт, що виключає необхідність закріплення відповідних коефіцієнтів і пород-